

Full diocesà

25 de febrer del 2024

p5 —El Seminari celebra les seves efemèrides

p6 i p7 —Primera santa argentina: Mama Antula

Visitant Santa Maria

La sala Puig i Cadafalch del Museu de Montserrat acull, fins al 2 de juny, l'exposició Visitant Santa Maria, que recorda la Visita Espiritual a la Mare de Déu de Montserrat del venerable Josep Torras i Bages, que va redactar l'any 1899. El qui seria pocs mesos després bisbe de Vic —la consagració tingué lloc el 8 d'octubre del mateix any— va redactar una pregària demanant a Déu, per intercessió de la Mare de Déu de Montserrat, la «total reconstrucció espiritual i temporal del poble català». Aquesta Visita, que es resà per primera vegada el 30 d'abril d'aquell any a la catedral de Barcelona, fou molt ben acceptada pels devots de la Moreneta i és la pregària a la Mare de Déu de Montserrat més resada fins als nostres dies, àdhuc en el darrer pelegrinatge a Roma del propassat mes d'octubre.

La mostra, d'entrada lliure, ha estat commissariada pel G. Josep Galobart, monjo de Montserrat i arxiver del monestir, i l'ha preparada amb motiu del 125è aniversari de la composició d'aquesta Visita, recordant també els cent anys de l'ofrena que la Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Montserrat va fer de l'original autògraf com a ex-vot a la Patrona de Catalunya. La Lliga es creà el mateix any 1899 com a resposta al criteri que s'anava imposant a finals del segle XIX quan una part de la societat catalana manifestava que no es podia ser catòlic i catalanista alhora.

(Continua a la pàgina 4.)

«Continuaré caminant entre els qui viuen a la presència del Senyor»

Diumenge II de Quaresma / Cicle B

Lectura del llibre del Gènesi

En aquells dies, Déu, per posar a prova Abraham, el cridà: «Abraham.» Ell respongué: «Aquí em teniu.» Déu li digué: «Pren, si et plau, Isahac, el teu fill únic, que tant estimes, vés-te'n al país de Morià, i allà, dalt de la muntanya que jo t'indicaré, sacrifica'l en holocaust.» Arribats a l'indret que Déu havia indicat a Abraham, hi aixecà l'altar i apilà la llenya. Llavors agafà el ganivet per degollar el seu fill. Però l'àngel del Senyor el cridà des del cel: «Abraham, Abraham.» Ell li respongué: «Aquí em teniu.» L'àngel li digué: «Deixa estar el noi, no li facis res. Ja veig que reverencies Déu, tu que no m'has refusat el teu fill únic.» Llavors Abraham alçà els ulls i veié un moltó agafat per les banyes en una bardissa. Hi anà, el prengué i el sacrificà en holocaust en lloc del seu fill. L'àngel del Senyor tornà a cridar Abraham des del cel i li digué: «Escolta l'oracle del Senyor: "Ja que has fet això de no refusar-me el teu fill únic, juro per mi mateix que t'ompliré de benediccions i faré que la teva descendència sigui tan nombrosa com les estrelles del cel i com els grans de sorra de les platges de la mar; els teus descendents heretaran les ciutats dels seus enemics, i tots els nadius del país, per beneir-se, es valdran de la teva descendència, perquè has obeït el que jo t'havia manat".»

(22,1-2.9a.10-13.15-18)

Salm responsorial

Continuaré caminant entre els qui viuen a la presència del Senyor.

[115]

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma

Germans, si tenim Déu a favor nostre, qui tindrem en contra? Ell, que va entregar el seu propi Fill per tots nosaltres i no el va plànyer, com no estarà disposat a donar-nos-ho tot, juntament amb el seu Fill?

Qui es presentarà per acusar els elegits de Déu? És Déu qui els declara innocents. Qui gosarà condemnar-los? Jesucrist, el qui va morir, més encara, el qui va ressuscitar, és el qui està a la dreta de Déu intercedint per nosaltres. (8,31b-34)

Lectura de l'evangelí segons sant Marc

En aquell temps, Jesús prengué Pere, Jaume i Joan, els dugué tots sols dalt d'una muntanya alta i es transfigurà davant d'ells: els seus vestits es tornaren fulgurants, i eren tan blancs que cap tintorer del món no hauria pogut blanquejar-los així. Se'ls aparegué Elies amb Moisès, i conversaven amb Jesús. Llavors Pere diu a Jesús: «Rabí, que n'estem de bé aquí dalt! Hi farem tres cabanes, una per a vós, una per a Moisès i una altra per a Elies.» No sabia pas què dir, d'esglaiats que estaven. Llavors es formà un núvol que els cobria, i del núvol estant va sortir una veu: «Aquest és el meu Fill, el meu estimat; escolteu-lo.» Immediatament, mirant al seu voltant, ja no veieren ningú més, sinó Jesús tot sol amb ells.

Mentre baixaven de la muntanya, Jesús els manà que no referissin a ningú allò que havien vist, fins després que el Fill de l'home hagués ressuscitat d'entre els morts. Ells retingueren aquestes paraules i discutien entre ells què volia dir això de «ressuscitar d'entre els morts».

(9,2-10)

«Faré que la teva descendència sigui tan nombrosa com les estrelles del cel i com els grans de sorra de les platges de la mar»

«Aquest és el meu Fill, el meu estimat; escolteu-lo»

Marcel Nsanzineza, prev.

La primera lectura i l'evangeli d'aquest segon diumenge de Quaresma presenten dues històries que valdria la pena de meditar juntes. La carta de Pau als Romans que els acompanya pot il·luminar-ne el significat. Aquestes dues històries són molt diferents pel que fa a la situació descrita, però tenen diverses similituds. Abraham va oferir el seu fill únic a Déu, confiant en la promesa de nombrosos descendents. La seva qualitat d'escolta i d'obediència el converteix en una benedicció per a totes les nacions de la terra. Els deixebles presents a la muntanya són convidats també a la mateixa escolta: «Aquest és el meu Fill, l'estimat; escolteu-lo!» En grec la mateixa paraula, ἀκούω, es tradueix per 'escoltar, prestar atenció, obeir'. Jesús és el perfecte oient del Pare. Per això és la paraula viva, l'expressió suprema i lluminosa de la nostra humanitat. L'esdeveniment de la transfiguració ho significa.

La resurrecció, de la qual parla l'apòstol Pau en la segona lectura, dona sentit a l'esdeveniment. Recordem que la transfiguració del Senyor es produeix poc després del primer anunci de la seva passió per part d'ell mateix. El transfigurat, que passarà pel camí de la creu, és l'ofrena que Déu ens fa de la seva pròpia vida com a signe de la confiança i l'amistat que mostra envers la humanitat, ofrena amb la qual Abraham s'associa en la fe a través de l'ofrena d'Isaac.

Aquestes dues històries, acollides juntes aquest diumenge, són una invitació a fer de la Quaresma un temps d'escolta, d'intimitat, de profunda amistat i obediència a Déu. Escolta i amistat que culminen amb l'ofrena de cada moment de la nostra existència a Déu. Això s'expressa a través de gestos quotidians quan es viuen per amor.

La imatge

La relació entre els episodis de la Transfiguració i de la Resurrecció l'expressa el mateix text. Llumino-sa, la Transfiguració, i anunci d'allò que s'esdevindrà. Així Jesús i tres apòstols tasten la Resurrecció a la muntanya.

Com en la Quaresma, adreçada a l'esforç, enutjós potser, per descobrir el pecat que cova en el nostre cor i establir una àrdua conversió per a la renovació pasqual.

Transfiguració (1824). Alexandr Ivanov

Agenda

Lit. hores: Setmana II

26 dilluns

— Sant Alexandre, bisbe
— Santa Paula Montal, fund.
Dn 9,4b-10/Salm 78/Lc 6,36-38

27 dimarts

— Sant Gabriel de la Dolorosa, passionista
— Sant Gregori de Narek, abat i dr.
Is 1,10.16-20/Salm 49/Mt 23,1-12

28 dimecres

— Sant Romà, abat
Jr 18,18-20/Salm 30/Mt 20,17-28

29 dijous

— Sant Hilari, papa
Jr 17,5-10/Salm 1/Lc 16,19-31

1 divendres

Dia d'abstinència
El Sant Àngel de la Guarda
— Sant Rossend, bisbe
Març, consagrat al patriarca de Sant Josep
Gn 37,3-4.12-13a.17b-28/Salm 104/Mt 21,33-43.45-46

2 dissabte

— Sant Agnès de Praga, rel.
Is 58,9b-14/Salm 85/Lc 5,27-32

3 diumenge III de Quaresma / Cicle B

— Sant Medir, pagès
Dia d'Hispanoamerica
Mi 7,14-15.18-20/Salm 102/Lc 15,1-3.11-32

Montserrat recorda la Visita Espiritual de Torras i Bages en el 125è aniversari

Abadia de Montserrat

(Prové de la pàgina 1.)

Aleshores, un grup de joves provinents de les Congregacions Marianes i de la Unió Catalanista, entitat catòlica i patriòtica, es van unir per tal de no cedir en cap dels dos conceptes que per a ells eren irrenunciables, com són els de «fe i país».

L'exposició es divideix en sis àmbits. El primer és dedicat al venerable Josep Torras i Bages i compta, entre altres objectes, amb els guants del futur bisbe de Vic, amb el facsimil original de la Visita o el seient en el qual es va fer la fotografia oficial del nou bisbe vigatà el dia de la seva consagració a Montserrat.

El segon àmbit recull documentació relativa als orígens de la Visita Espiritual i de la fundació de la Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Montserrat. El tercer és dedicat a les edicions de la Visita entre 1899 i 1999, a fets històrics de Montserrat i de la Lliga del segle XX, amb l'exposició de la llàntia de la Lliga Espiritual de Buenos Aires i d'un fragment de la porta cremada del Casal de Montserrat de Barcelona, que va patir un incendi ara fa seixanta anys. També

hi ha la llàntia votiva oferta per la Lliga, obra de l'escultor Rafel Solanic.

El quart àmbit és dedicat al centenari de la Lliga Espiritual, i concretament a les edicions impreses de la Visita de 1999 a 2024, l'auca de la Lliga pels cent anys, el piolet de Mn. Antoni Batlle i un vídeo sobre la història de la Lliga.

El cinquè àmbit és el de les versions musicals de la Visita Espiritual i la presentació de les noves versions musicades commemoratives del 125è aniversari. Finalment, el sisè àmbit és protagonitzat per la bandera de la Lliga, beneïda el dia de Corpus de l'any 1922. La mostra es tanca amb testimonis gràfics de la bandera.

Cal recordar que aquesta exposició ha estat comissariada pel G. Josep Galobart a partir de l'encàrrec del P. Joan M. Mayol, rector del santuari de Santa Maria de Montserrat, i vol ser un complement de la conferència que impartirà durant tot aquest any a les romeries que pugin a la muntanya. La mostra Visitant Santa Maria es pot veure de manera gratuïta a la sala Puig i Cadafalch del Museu de Montserrat fins al 2 de juny del 2024.

El Seminari diocesà celebra solemnement els seus aniversaris

El divendres dia 9 de febrer va tenir lloc la inauguració de la restauració i adequació de l'església del Seminari de Vic. Fou l'acte central de les efemèrides que celebrem aquest any 2024, que són el 275è aniversari de la fundació del nostre Seminari Diocesà i el 75è aniversari de l'edifici actual. Durant la missa, presidida pel bisbe Romà i concelebrada per més d'una vintena de preveres, van rebre l'admissió a

ordes els seminaristes Mario Pallares, Eduardo Quintero i Andrés Aguirre. I a Camilo Camargo se li va conferir el ministeri de lector. Seminaristes d'altres diòcesis els van acompanyar en aquesta celebració.

El temple era ben ple i els mosaics i pintures realitzades pel centre Aletti feien molt goig. Una trobada diocesana ben joiosa en aquest moment postsinodal.

Necrològica

Mn. Joan Vila Costa

Havia nascut a Vic el dia 18 de març de 1935 i prevere des del 20 de desembre de 1959. Fou vicari al Figaró (1960), Sant Joan de Vilatorrada (1960), Sant Llorenç Savall (1962), Sant Fruitós de Castellterçol (1964) i Sant Hipòlit de Voltregà (1969). També va ser ecònom de Santa Cecília de Voltregà (1977), rector de Santa Margarida de Montbui (1987), de Castellolí (2000) i de Sant Llorenç Savall (2001); en aquest temps, igualment vicari de Sant Feliu de Codines i rector *in solidum* de Sant Vicenç de Riells del Fai.

Semblantment, exercí com a rector moderador de Monistrol de Calders (2008). A més, fou administrador del Full diocesà (1986) i consiliari de l'Hospitalitat de Lurdes de l'Anoia (2006). Aquest mes de gener s'havia jubilat a la Casa Sacerdotal de Vic, on morí el dia 26, a vuitanta-vuit anys d'edat i seixanta-cinc de sacerdoci. Al cel sia.

Canonització de la primera santa argentina

Trobada entre el Papa i el president Javier Milei

El Sant Pare va canonitzar, el diumenge dia 11, María Antonia de la Paz y Figueroa, coneguda com a «Mamá An-tula», la primera santa argentina.

Nascuda i morta a Buenos Aires durant el segle XVIII, fou fundadora de les Filles del Diví Salvador, i les seves restes reposen a la parròquia de Ntra. Sra. de la Piedad de la capital argentina. Realitzà molts viatges a peu, amb missió evangelitzadora per tot el país, predicant moltes tandes d'exercicis espirituals i exhortant a la conversió. La casa d'exercicis que fundà a Buenos Aires es manté dempeus com a monument nacional.

El Papa, en la seva homilia, digué: «"Tocada" per Jesús gràcies als exercicis es-

pirituals, en un context marcat per la misèria material i moral, es va desgastar en primera persona, enmig de mil dificultats, perquè molts altres poguessin viure la seva mateixa experiència. D'aquesta manera involucrà una infinitat de persones i fundà obres que perduren fins als nostres dies. Pacífica de cor, anava "armada" amb una gran creu de fusta, una imatge de la Dolorosa i un petit crucifix al coll que portava enganxada una imatge del Nen Jesús. L'anomenava "Manuelito", el "petit Déu amb nosaltres". "Tocada" i "sanada" pel "petit Déu dels petits", a qui va anunciar durant tota la seva vida, sense cansar-se, perquè estava convençuda —com li agradava de repetir— que "la paciència és bona, però millor és la perseverança"».

Javier Milei:
el papa és
l'argentí més
important
de la
història

Trobada amb Javier Milei

La cerimònia de canonització va servir per a la primera trobada entre el papa Francesc i el president argentí Javier Milei, que van deixar enrere els greus qualificatius i discrepàncies del passat. Després de la cerimònia es fongueren en una abraçada i l'endemà tingueren una trobada de més d'una hora. Milei va convidar Francesc a visitar l'Argentina aquest any 2024 i qualificà Bergoglio com «l'argentí més important de la història».

Posteriorment, en una entrevista televisiva, va donar més detalls de l'entrevista, en què regalà al Sant Pare diversos llibres de l'escola austríaca d'economia, de la qual Milei és deixeble. Segons el president argentí, «va ser una trobada amb molt afecte i simpatia, i jo mateix li vaig demanar permís per abraçar-lo i ell em respongué: "I tant, fill meu!" Ell va trencar el protocol per venir a saludar-me i jo no m'ho podia creure. La reunió de l'endemà amb ell

fou meravellosa, i quan arrencà la reunió el primer que vaig fer és demanar disculpes pels exabruptes del passat. És veritat que jo ja li havia fet arribar les disculpes per diferents canals, però vaig creure necessari fer-ho personalment, i li vaig dir: "Santedat, abans hi havia algunes coses que no entenien, vaig cometre errors i vaig dir uns exabruptes que no corresponien, vull demanar-li perdó." I ell em va contestar: "Qui no ha comés errors en la seva joventut? Deixem-ho estar!"

»Després d'això, vam començar a parlar de l'economia. Jo el que vaig fer és descriure l'herència que he rebut i, a partir d'aquesta, les diferents opcions econòmico-polítiques que he rebut i el seu resultat. Llavors em va preguntar: "I els vulnerables?", i jo li vaig explicar totes les polítiques que estic fent a favor d'ells, i foren rebudes pel Papa molt favorablement. Ell havia quedat impactat positivament pel concepte de capital humà i em va dir que tirés endavant.»

La Pel·lícula

Nacimiento

Dirigida per Park Heung-sik

Corea del Sud, 2022.

Intèrprets: Paul Battle i Foster Burden.

Drama.

1845. Enmig de la foscor, s'encén la flama de l'esperança. El jove Kim Dae-Geon rep la trucada de la vocació després de conèixer l'exemple d'un sacerdot francès.

És així com, ple de curiositat i acció, viatja al costat dels seus companys de seminari Choi Yang-eop i Choi Bang-je a Macau per formar-se i convertir-se en el primer sacerdot i màrtir de la història de Corea del Sud.

En una època en què les invasions estrangeres persisteixen dins i fora del país i la Guerra de l'Opi no ha acabat, Kim Dae-geon navega per terres i mars, finalment obrint el camí de la fe.

Després de dos anys de sacerdoci, Kim moriria màrtir. Una gran pel·lícula, un autèntic espectacle visual, en un encreuament cultural i un homenatge als 10.000 màrtirs de la persecució coreana.

Els disigs fets peticions del parenostre

Romà Casanova, bisbe de Vic

La pregària del parenostre és comunitària, en primera persona del plural. El nostre Mestre ens ensenyà a adreçar-nos a Déu invocant-lo no com a Pare meu sinó com a Pare nostre. De fet, com ensenyava Benet XVI, «solament entrant en el “nosaltres” dels fills de Déu podem anar més enllà dels límits d'aquest món i elevar-nos fins a Déu» (*Jesús de Natzaret*). Adonem-nos del que això significa: ningú no pot pregar al Pare si no accepta frater-nalment els altres.

El parenostre és una pregària de petició que expressa la nostra necessitat de Déu i dels seus dons. Pregar amb confiança inclou no solament la certesa que el Senyor està atent a la nostra pregària, sinó també la convicció profunda de la nostra pobresa: sense Déu no som res, sense la seva providència no tenim res. Tot és do, tot és gràcia. Sense aquesta seguretat no és possible ni la pre-gària ni la mateixa fe.

És una pregària de petició que expressa la nostra necessitat de Déu i dels seus dons

En l'oració que ens va ensenyar Jesús apareixen en primer lloc tres peticions que neixen d'un desig. La forma verbal emprada és el subjuntiu, que expressa una acció en què el subjecte està implicat; en aquest cas, amb un desig que brolla del fons del cor. A més, els tres disigs fets peticions tenen relació directa amb el Pare. Li demanem que el seu nom sigui santificat, que el seu regne vingui a nosaltres i que es faci la seva voluntat. Les tres peticions van seguides, sense cap conjunció, expressant la seva unitat profunda: el nom de Déu, el seu regne i la seva voluntat formen un mateix desig, des de la més pro-

funda misèria. Els deixebles clamen, enmig de la lluita en aquest món, perquè es manifesti plenament la glòria de Déu, que és la salvació dels fills de Déu. Qui prega amb desig té la certesa que el que demana serà realitat. Solament prega el qui té esperança.

El «nom» en el món bíblic no és pas una simple designació, sinó que implica relació interpersonal. Desitjar que el nom de Déu sigui santificat suposa abandonar-se en mans de Déu a fi que realitzi en nosaltres la seva obra de santificació. El regne de Déu és la vida de l'home, perquè on Déu no hi és, res no pot ser bo. Demanar que vingui el seu regne és acceptar la primacia del Creador en la nostra existència. Quan resem que es faci la voluntat divina en nosaltres, entrem en els sentiments de Jesús, el qual no té cap altre aliment que fer la voluntat del Pare (cf. Jn 4,34). Aquest és el nostre gran repte: reconèixer la voluntat de Déu i acom-plir-la aquí a la terra com es fa en el cel.

